

DÖBRENTAI KORNÉL

A HAGYATÉK

Tekinteted lett légyen bármily átható,
töprengsz, nem látod, valójában mi a Való,
mit rejteget

önmagán túl s előled, vegetálsz vakon.
Láss hittel! Realizmus, s bár nyútt fogalom,
szül sejteket

a világot hígra kevert, hiteltelen
masszából. Az ember mi végre terem?
Szája görbe,

oázva fölsír, az édesanya öble
elveszejtőn parttalan, elvész a ködbe.
Tejbe köpve

üvölts, tudod, becsapnak, innen a kétely,
Szent Tamás-i, *hiszem, ha látom*, nem métel,
életöszön.

A megbizonyulásért szükséges a jel:
Jézus valóban öt sebet szenvedett el,
röghöz kössön,

mint egy csata, hasonlóan megívott testi,
mely a születést s a halált vérrel festi,
ennyi lenni?

Szemléljük, miként múltunk el: bor, harc és nő,
életünk nevel, pusztulásunkhoz felnő.
Énekelni!

Mint a pestis, a kolera, a flekktífusz
Mindig ily láthatatlan ellenségbe futsz,
végez veled.

Pompás a kihívás: férfi férfi ellen.
A kivont szablyád meteorcsóvát serken,
ítéleted

ez. Lecsapott sisakrostély, vírushalmaz
ellen csak vászonból kreált maszk irtalmaz,
miként te sem.

Szemtől szembe elesni más, tán emberibb,
hisszük, akár egy másik végzet szentesít,
azt keresem.

Amikor a látható s a láthatatlan
had egymásba roppan, s kibicsaklik nyakam,
jatagánon,

túllépett árnyékom megposhadó tócsa,
benne állong, szállni készen, nemes kócsag,
a halálom.

Van a létben búcsú utáni pillanat,
egy örökbecsű, kecses ívű mozdulat
marad megint.

Csipkésre horgolt kesztyűjú bodzabokor,
akit árokpartra kietlen sors sodor
viszlátot int.

Fekszem, füttyöm erőtlen, lovam, míg bírom,
ez ősi köldökzsinóron hozzám hívom,
mindenáron!

Lehajol, megnyalint, fölnyerít s elüget,
hátán rezzenetlenül ül az üres nyereg:
hozományom.

Pomáz, 2020. május

UTCAKÉP

Az élet áporodottan tiszta, akár a kiüresített szeméttároló.
 Az utcákon, '56-osok egykori ravatalán, három mitikus halomban
 – elferdített bizsukereszt izzik a túlhevített Napon –
 savanyodva fakul a tartalom, mégis kotorásszák elszánt guberálók,
 kezükbe akad egy ezeréves, látomásos-kómában senyvedő árpádsávós lobogó,
 elnyűttig viseltes kokárda, kardlap- és gumibotnyomoktól maszatoltan,
 színei sebészszike-élesen csak kiütköznek, akár Trianontól kínozott
 lelkünkben az ország igazi határai. Már nincs erőnk megbocsátani,
 megvetésünk határtalan, néhány elhányt konzervdobozban megbüdösödött
 a mélység, miként az EU-ban a késleltetett készség valami üdvös meg- és
 felvilágosodás iránt. Mi magunk hajnalhasadású nép vagyunk, és feltámadunk,
 akkor is, ha nem újít föl, rompalotát épít a hajléktalan, állig gombolt
 magányában ülve egy általa demokratikusan kisajátított közpadon,
 ha nem bennünk otthonos az Isten Háza, emelni minek mást?
 Amúgy is nérósan leég Róma, mint később a keresztény Notre-Dame,
 menekvőn, már befelé magaslik mind a torony,
 emlékük óvni a harangok és a szívek félreveretnek.
 És mennyi pocskba dobott Jézus teste kenyér a szemétkben?
 Válaszolj, Mi Atyánk, a mennyekből: ez volna a mindennapi?
 Kenyérdarabok, ostyamisszió helyett sorsuk őket kukaszájakba vetette,
 és fölénk a véletlen (?) kegyelmeként, használhatatlanná enyészett,
 Mária-kék búzavirágokkal tűzdelt vadvirágcsokor dobott:
 túlcordult vörösségű mezei pipaccsal s fátyolfehér margarétával együtt
 múltanak el, ó, hollywoodi dramaturgia, ahol nem a lét: az életutánc örök.

Arrébb aszályló vodkásüvegbe zárva vitorlás hajók,
 vásznak csüggedt, nem feszíti kolumbuszi mámor:
 ami a tengerre emlékeztet, az a földrésnyi kalózlobogós zátony.
 Nem az életért rekedtünk meg, miként Noé bárkája az Araráton?
 „Bús donna barna balkonon” lenéz, míg föl a szoknyája alá
 lesködő, a vágytól megváltatlan, ragyavert arcú kamasz,
 éhét nem csillapítja a falatnyi, csipkés báránnyelű-töredék, mi villanatra
 feldereng, s visszahonol a combközi, lihegtető, képzelet-csihantó homály.
 (Atyaisten, de fáj!) A szentségtől megfosztva mi minden hever itt:
 partra vetett, leharcolt óvszerek s abortusz utáni törlőkendők:
 a megadás kivéreztetett, ronggyá gyúrt, kiábrándult zászlai,
 mantra-sorsú rágógumik, ámítással dústított tápszerek, zsírpapírban
 főttkolbász-maradvány, egykori kétforintos nosztalgia-műemrek, hozzá – egy
 tálból –
 cseresznyepaprika-korszakok, s elmaszatoltan ízek híg reménye a mustár,
 zsigerekig levillámló torma, rá habosan föltajtétkzó, korsó sörök...

Erőszakos-zöld beköpő döglegyek, petéik terhével súlyos zümmögéssel
 töltik be az életteret. Termékenyen landolnak, nyúveik itt legyenek,
 most és mindörökké. Nem angyalszárnysuhogás a szél, ám csodaszarvas-
 iramlással cserkészi be a tájat, útjából arrébb lódít némi szemetet.

NEM ELEGET!

A zsírpapír zörög, mint a kapun kívül rekedtek, kiknek meg sosem nyittatik,
 a kolbászsaft megalvadt, kihűlt alkonya beszínezi a hold elé úszó felleget.
 S a mocsok hegyláncolat – sem kilátó, sem kilátás – legtejején kiszolgált
 kakukkos óra,
 – élethosszan dallamolna még – de ne ő szabja meg, mennyi van még hátra!
 Akik számúzték a fészekidegen madarat, tudják, a hibrid békegalamb párja:
 olajága alatt mindmáig az életösztön-lélegzetnek is robaja van.
 Aki efféle szárnyast hordoz a vállán, azt ne ültessék fehér lóra!

ÁRMÁNNYAL KILÖVIK ALÓLA!

Boldogok a népek, kötelességük, hogy mindent túlélnek, nem örök álmodot
 alszanak, nem halottak, és repesnek, ha senki sem ébreszti őket, csak
 az idő lüktet bennük hangtalan. Akkor miért morajlik föl olykor az ének:
 „Boldogasszony Anyánk...”

Pomáz, 2020. július 2.

*Filep Sándor (Pincehely)
 Boldogasszony*